

Arrest

nr. 261 830 van 7 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 mei 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag resulteerde op 14 juni 2021 in een weigeringsbeslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris.

1.3. Ook op 14 juni 2021 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer:

*Naam, voornaam: K.M.K.
geboortedatum: X
geboorteplaats: G.
nationaliteit: Nepal*

*beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als KCD, geboren op 28.02.1972;
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

1.4. Het beroep dat verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) had ingediend tegen de beslissing tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 281 829 van heden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het non-refoulementbeginsel, van het billijkheids- en redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet :

“Samenvatting middel:

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat er op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd o.a. genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Gelet op het feit dat hogere rechtsnormen overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet onverminderd gelden, neemt het feit dat de verwerende partij in bepaalde gevallen een gebonden bevoegdheid heeft niet weg dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot verwijdering op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in strijd kunnen zijn met deze hogere rechtsnormen (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt dat de hogere rechtsnormen, waaronder het E.V.R.M., te allen tijde gelden.

- Schending van artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft echt op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling”:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten van de vrijheden van anderen.”

De verwerende partij had in de bestreden beslissing de plicht om een grondige analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een gedwongen uitvoering van de verzoekende partij, in licht van artikel 8 E.V.R.M., naar het land van herkomst gerechtvaardigd wordt.

In die zin werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de speciale situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt. Verzoeker verblijft immers reeds meer dan 9 jaar ononderbroken in België. Het is de taak van de verwerende partij om, alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op basis van alle elementen waarvan verwacht kan worden dat de staat daarvan kennis zou moeten hebben. De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624).

De verwerende partij laat in de bestreden beslissing artikel 8 E.V.R.M. volledig buiten beschouwing. Nochtans dient deze hogere rechtsnorm steeds de eerste overweging te vormen.

Naast de bescherming van het familie – en gezinsleven bestaat ook nog de ruimere notie van het privéleven. Eén van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM is immers het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nr. 640 en 649). Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Verzoekende partij wenst in dit licht het arrest Maslov t. Oostenrijk¹ van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te benadrukken. In deze zaak is de Grote kamer van oordeel dat de sociale binding tussen vreemdelingen en de gemeenschap waarin ze leven deel uitmaakt van het concept privéleven zoals vermeld staat in artikel 8 EVRM.

“Furthermore, the Court observes that not all settled migrants, no matter how long they have been residing in the country from which they are to be expelled, necessarily enjoy “family life” there within the meaning of Article 8. However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual’s social identity, it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of “private life” within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a “family life”, the expulsion of a settled migrant therefore constitutes an interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the “family life” rather than the “private life” aspect (see Üner, cited above, § 59).” (CEDH, Maslov v. Austria, 23 juni 2008, nr. 1638/03)

Het ging in dit arrest immers over een jongeman die al zodanig lang in Oostenrijk verbleef dat al zijn banden met zijn thuisland volledig verdwenen waren en hij wél zeer sterke banden met Oostenrijk had ontwikkeld.

In casu is, door het langdurige, ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied, een band ontstaan met de Belgische maatschappij en is elke sociale band in het land van herkomst definitief doorgesneden.

Daarnaast kunnen inmengingen in artikel 8 E.V.R.M. enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, zoals hierboven reeds gesteld *quod certe non*. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is bijgevolg dan ook niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit is onmogelijk van toepassing in het geval van de verzoekende partij (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, *Berrehab t. Nederland*; uitzonderlijk ernstige redenen zie: *Bouchelkia t. Frankrijk*, *C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk*).

Het staat dus vast dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging in dit recht. De Raad van State heeft immers reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 E.V.R.M. als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is bijgevolg disproportioneel aan het beoogde doel.

De verwerende partij dient m.a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de vreemdeling. Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsverplichting die door artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van het uitzettings – of terugwijzingsbesluit moet blijken of die afweging is geschied (R.v.St. nr. 30.553, 30 juni 1988, Arr. R.v.St. 1988, z.p.)

De bestreden beslissing wordt geenszins gemotiveerd en is dus allerm minst afdoende. De band van verzoekende partij met België wordt door verwerende partij niet in beschouwing genomen.

- Schending van artikel 3 E.V.R.M.

Daarnaast kan er uit de bestreden beslissing op geen enkele manier afgeleid worden dat ten aanzien van verzoekende partij zelfs maar de minste toetsing van zijn uitwijzing aan artikel 3 E.V.R.M. werd uitgevoerd. Dit getuigt dan ook van een ontzettend grote onzorgvuldigheid gezien het feit dat verzoekende partij wel degelijk te kennen geeft een vrees te koesteren in geval van terugkeer.

Verwerende partij heeft, voorafgaand aan het nemen van de huidige bestreden beslissing, geen daadwerkelijke toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. uitgevoerd.

Uw Raad liet er tot op heden nog nooit enige twijfel over bestaan dat bijlagen 13, zoals de bestreden beslissingen, uitvoerbare verwijderingsbeslissingen uitmaken en er derhalve op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M.

In hoofde van verzoekende partij zijn wel degelijk elementen aanwezig die een schending van artikel 3 E.V.R.M. op zijn minst waarschijnlijk maken en waarvan de verwerende partij intussen op de hoogte zou moeten zijn.

Zoals verzoekende partij uitgebreid verklaarde tijdens zijn verzoek om internationale bescherming, vreest hij bij een terugkeer naar Nepal vermoord te worden. Verzoekende partij is namelijk een royalist en dus tegen de huidige Nepalese regering. Zijn vader kreeg een huis van de Koning van Nepal, waardoor hij uiteraard het ultieme doelwit is van de Nepalese regering.

Royalisten worden in Nepal nog steeds onderdrukt door de regering, zoals bevestigd wordt in recente nieuwsartikelen:

"The logic on offer for the suppression of these protests is credible enough. It is unsafe for hundreds of people to assemble, often without adopting any safety measures, in the middle of a raging pandemic that has already claimed over 1,500 Nepalis. But by the same token the mass gatherings of other political parties should also have been banned. Yet opposition parties like Nepali Congress and JSPN have been holding similar political gatherings unhindered. Even Prime Minister KP Oli has been photographed in recent times addressing mass gatherings around the country. Singling out the monarchists, who are every bit Nepalis as most dedicated Congressis or communists, is thus hypocrisy." (stuk 10, The Annapurna Express, Editorial: Nepal's crackdown on royalists, 4 december 2020, te consulteren op: <https://theannapurnaexpress.com/news/editorial-nepals-crackdown-on-royalists-2903>, verzoeker zet vet)

Bij een uitzetting naar Nepal is er dus wel degelijk een reële mogelijkheid dat de verzoekende partij er zal worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 E.V.R.M.

- Samenvattend

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekende partij op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele manier afgeleid worden dat ten aanzien van verzoeker zelfs maar de minste toetsing van zijn uitwijzing aan artikel 3 en 8 E.V.R.M. werd uitgevoerd. Dit getuigt dan ook van een ontzettend grote onzorgvuldigheid.

Het feit dat hier niet naar verwezen wordt, is bovendien een manifeste schending van de op de verwerende partij rustende formele en materiële motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing dient bijgevolg geschorst en vernietigd te worden.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond."

2.2.1. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet het respect voor de hogere rechtsnorm moet worden bewaakt.

2.2.2. In het eerste middelonderdeel betoogt verzoeker dat geen nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar zijn rechten in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet kan worden bijgetreden.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd nadat de verwerende partij had geoordeeld over de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In de beslissing die daaruit voortvloeide besloot de verwerende partij dat de aanvraag onontvankelijk was omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden had aangevoerd waarom hij de aanvraag niet zou kunnen indienen -zoals de regel het voorschrijft- bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in de weg zouden staan. Met andere

woorden, zo werd geantwoord op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren om aldaar een aanvraag in te dienen, en dit op grond van de elementen die hij in de aanvraag had te kennen gegeven.

De elementen die verzoeker thans belicht in het kader van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM kwamen reeds aan bod bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en bij de beoordeling van de wettigheid van de beslissing die ter zake werd genomen.

De Raad oordeelde in het arrest nr. 281 829 van heden het volgende :

“[.]

Zoals dat reeds bij de beoordeling van het eerste middel is gebleken moet verzoeker, opdat hij bij uitzondering zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in België zou kunnen indienen, aantonen dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk maken om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven

Verzoeker verwijst naar zijn lange ononderbroken verblijf in België, zijn integratie met tientallen vrienden en het feit dat elke sociale band met zijn land van herkomst is doorgeknipt.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de hoor verzoeker aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd en dat ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, niet tot de ontvankelijkheid ervan. Het standpunt van de verwerende partij is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht.

Verzoeker betoogt dienaangaande dat de door hem aangehaalde elementen deel uitmaken van het privéleven dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM en dat de verplichting om terug te keren naar zijn land van herkomst een schending van deze bepaling met zich mee zou brengen.

De Raad oordeelt hierover als volgt:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Aangenomen dat verzoeker blijk geeft van zekere banden die hij in België heeft opgebouwd, moet erop worden gewezen dat het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor

de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij heeft specifiek met betrekking tot het aangevoerde privéleven gemotiveerd dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019), dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden acht getuigenverklaringen voorlegt, dat hieruit niet blijkt dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken, dat de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, dat verzoeker niet aantoont dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen, dat hij niet aantoont dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nepal uitgesloten is, dat een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet blijkt, dat overigens de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering maar enkel tot gevolg heeft dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten, dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen –met name het indienen van de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst-, het privéleven van betrokkene niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100) en dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Verzoeker wijst op het arrest Maslov van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) om aan te tonen dat er voor een vreemdeling die dermate lang in het gastland verblijft dat zijn banden met het herkomstland zijn doorgeknipt terwijl zijn banden met het gastland zeer sterk ontwikkeld zijn, wel degelijk een schending van artikel 8 van het EVRM werd aangenomen in geval van een uitwijzing.

De Raad wijst er evenwel op dat, in tegenstelling tot wat in de zaak Maslov (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk) het geval was, verzoeker nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België en dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Aangezien verzoeker nooit werd gemachtigd tot verblijf kon hij er immers niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren en moest hij zich bewust zijn van het feit dat hij bij een negatieve beslissing ingevolge een verblijfsaanvraag diende terug te keren (EHRM 8 april 2008, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Verzoeker betwist niet dat hij, zoals dat in de bestreden beslissing werd uiteengezet, wist dat zijn verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van het onderzoek van zijn asielaanvraag en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Nadat zijn asielaanvraag werd afgesloten op 26 oktober 2012 verkoos hij echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft hij illegaal in België tot hij op 28 mei 2019 een tweede asielaanvraag indiende waarvan hij op 17 september 2019 afstand deed. Hij kon er aldus niet op vertrouwen dat de sociale relaties die hij tijdens zijn verblijf opbouwde, zouden resulteren in een positieve verplichting voor de overheid. De elementen die hij in het kader van zijn aanvraag had aangehaald en de verwijzing, in zijn verzoekschrift naar het inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen, de verklaring van zijn leerkracht en de werkbeloofte, geven geen blijk van dermate uitzonderlijke omstandigheden dat ze alsnog tot een positieve verplichting voor de verwerende partij zou moeten leiden.

Ten overvloede kan nog worden gesteld dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen en dat verzoeker, nadat hij is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, zich in regel stelt en aanvraagt om gemachtigd te worden tot een verblijf in België en in tussentijd contacten onderhoudt met de door hem in België opgebouwde sociale relaties via de hedendaagse communicatiemiddelen. Het EHRM stelt overigens dat staten het recht hebben om van vreemdelingen

die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker brengt in het kader van het huidige beroep geen elementen bij die niet reeds vervat zitten in de voorgaande beoordeling, zodat de Raad kan volstaan met deze verwijzing om ook wat het huidige terugkeerbesluit betreft de oordelen dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet is aangetoond.

Waar verzoeker betoogt dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM moet blijken uit de motieven zelf van het bevel om het grondgebied te verlaten, kan hij evenmin worden bijgetreden.

De beslissing inzake het onontvankelijk bevinden van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd samen met de thans bestreden beslissing aan verzoeker betekend, en verzoeker heeft de mogelijkheid aangewend om de beide beslissingen in rechte aan te vechten. Niet alleen impliceert dit dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het privéleven waarnaar verzoeker verwijst alvorens over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, maar ook dat verzoeker op de hoogte is van de motieven die de gemachtigde ertoe hebben gebracht de aanvraag onontvankelijk te verklaren, derwijze dat hij in staat is gebleken er een beroep tegen in te dienen waarin hij zich heeft verzet tegen de juistheid ervan. In die zin toont verzoeker op geen enkele wijze aan welk belang hij erbij zou hebben dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten deze motieven zouden worden herhaald.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.2.3. In het tweede middelonderdeel doet verzoeker gelden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een toetsing aan artikel 3 van het EVRM heeft plaatsgevonden, terwijl er in zijn hoofd wel degelijk elementen aanwezig zijn die een schending van deze bepaling op zijn minst waarschijnlijk maken en waarvan de verwerende partij intussen op de hoogte zou moeten zijn. Verzoeker verwijst daarbij naar de verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming luidens dewelke hij, als royalist en dus tegen de Nepalese regering, vreest vermoord te worden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In de beslissing inzake verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf werd verwezen naar de twee asielaanvragen die verzoeker had ingediend: de eerste werd afgesloten met het arrest nr 90 446 van 25 oktober 2012 waarbij de Raad oordeelde dat aan verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. De essentie van het asielrelaas van verzoeker werd als volgt samengevat : *"Bij een terugkeer naar Nepal vreest u vermoord te zullen worden door Maoïsten. Via een schrijven van uw advocate bracht u verder aan dat u in Nepal als royalist wordt beschouwd – met de nodige gevolgen van dien - omdat uw vader ooit door de koning een woning geschonken heeft gekregen, waarin u in Nepal nog steeds verbleef."* De Raad achtte het asielrelaas niet geloofwaardig en stelde : *"Er blijken uit de gegevens van het administratief dossier geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in Kathmandu mogelijk een risico loopt op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De vervolgingsfeiten die verzoeker in Kathmandu situeert zijn ongeloofwaardig. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt ook niet dat er actueel in Kathmandu voor personen met het beweerde profiel van verzoeker enig risico zou bestaan op vervolging of het lopen van ernstige schade. Dientengevolge heeft verzoeker met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming"*.

In het kader van de tweede asielaanvraag werd vastgesteld dat verzoeker hiervan op 17 september 2019 afstand had gedaan. Verzoeker heeft dit niet betwist.

Verder moet worden vastgesteld dat luidens de motieven van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verzoeker in zijn aanvraag geen enkele allusie had gemaakt op het feit dat hij niet zou kunnen terugkeren omwille van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op al deze vaststellingen kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij geen onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en hierover niet heeft gemotiveerd.

Verzoeker blijft weliswaar vasthouden aan zijn relaas en verwijst naar een internetartikel uit "The Annapurna Express" om zijn standpunt te ondersteunen dat er wel degelijk een reële mogelijkheid is dat hij zal worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling, maar dit doet geen afbreuk aan hetgeen hiervoor werd gesteld. Immers, wie wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. Opdat een reëel risico zou kunnen worden aangenomen volstaat het dus niet dat verzoeker zich beperkt tot een beknopt extract van een artikel uit een internetkrant waarin enkel wordt gesteld dat het vooral de betogingen van de monarchisten zijn die tijdens de pandemie worden verboden, terwijl ook andere groeperingen betogen en daarin niet worden gehinderd. Hieruit kan geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM worden afgeleid.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.3. Geen van de beide middelonderdelen is gegrond, zodat het enig middel -dat overigens geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken- in zijn geheel moet worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

C. VAN DEN WYNGAERT.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS